

помирени. Иванъ Игнатиѣъ ни испроваждаше. «Какъ ви не бѣше срамъ, му казахъ азъ сърдито, да кажете за насъ на командантинѣтъ даже и послѣ това, като ми дадохте дума, че чѣма да му обаждате?» — «Както богъ е непогрѣшимъ, така и азъ на Ивана Кузмича за това нищо нищо не смѣхъ говорилъ, отговори той. — Василиса Егоровна съ хитрость испита отъ мене сичко. Тя са и распорѣди за сичко, безъ да знае командантинѣтъ. Но, хвала богу, че сичко са свърши така». Съ тие думи той трѣгна камъ къщата си, а Швабринъ и азъ останахме сами. «Нашата работа не може да са свърши съ това», казахъ азъ. — «Разбира са», каза Швабринъ. — «Вие ще да ми заплатите съ кръвѣта си за вашата дързость. Но насъ тие непремѣнно ще да наглѣждатъ. Нѣколко дена ние трѣба да са преструваме. Съ богомъ!» И ние са раздѣлихме, чегато нищо нѣмаме между себѣ си.

Като са върнахъ въ къщата на командантинѣтъ, то, по навикѣтъ си, сѣднахъ до Мария Ивановна. Ивана Кузмича нѣмаше дома; а Василиса Егоровна бѣше заета съ къщна работа. Ние са разговаряхме полѣка. Мария Ивановна ми разказваше съ голѣма нѣжностъ за безпокойството на сичките ѣ домашни, което било произлѣзло отъ скарванието ми съ Швабрина.

— Азъ бѣхъ премрѣла, каза тя, когато ни обади, че вие ще да са биете съ сабли. До колко смъ страшни мѣжете! За една дума, която би заборавиле слѣдъ една недѣля, тие смъ гътови да са исколатъ и да пожертвовать не само животѣтъ си и совѣстьта си, но и благополучието на оние, които . . . Но азъ вървамъ, че вие не сте причина на несмѣгласията. На върно е виновенъ Иванъ Алексѣичъ!»

— А защо вие мислите така, Мария Ивановна?